

Spoštovani mladenič,

kdo bi vedel, kaj si misliš, ko si me tako pozorno ogleduješ, kakor da me nisi še nikoli prej videl! Naj se ti predstavim ... Sem pismo, izum (iz) besed in papirja. Priznam, da se ne svetim v najrazličnejših odtenkih zasvojenosti, da te ne opominjam s potresnimi sunki, ko pozabiš name, da ti ne poskušam izvleči možganov skozi očesne jamice, četudi se ničkolikokrat vprašam, kakšne teksture so in kakšni so na otip.

„Gotovo so grobi in grudasti!“ je vame zapisala starejša gospa, ki je sinoči nerodno umaknila pogled, ko sta se srečala na gozdni poti. Sram naj te bo, kako počasi, kako tiho si stopal, kako so koraki izginjali za zaveso zakajene mesečine in kako sumljivo si dihal. Kot kadilec, tat, morilec ...
Vdih, izdiih, vdih, izdiih, vdih ...

Povej, mladenič, kaj bi storil, če bi te pomotoma pogledala v oči. Kaj? Morda bi jo pogoltnil v črnino zenice, ki se ne bi uspela pravočasno skrčiti. Morda bi tam ugledala luč na koncu mrežnice, medlo iskro, ki poskuša zažareti. Morda bi prestregla podobo izpraznjenega bitja, ki poskuša iz neznanega, povsem prozornega razloga umakniti pogled. Katerega iskro je življenje že pred leti ugasnilo, še preden je uspela vzplamteti ... Že večkrat sem izkusilo na lastnem papirju, kako je biti ožigosan, zato vem, kako trpiš. Ljudje te želijo obleči v arhetip uporniškega najstnika, tebi pa ni všeč barva hlač in tekstura majice. Mnogo raje bi se oblekel sam, pa se kljub temu ne. Zakaj? Kaj te muči? Dokaži jim, da se motijo! Podpihni plamen v očesu, naj gor! Seveda pa ne pretiravaj, ko sem jaz v bližini ...

Težko bi preštelo vse moje znamke in kolikokrat so me že poskusili sežgati. Iz dna kuverte sem jih prosilo, naj mi prizanesejo, naj mi dajo še eno priložnost, češ da sem še zmeraj uporabno, da me ljudje še zmeraj potrebujejo. Običajno so me le ošvrknili s temnim pogledom in praznima zenicama, nato pa me odvrgli na kup odpadnega papirja. Tam se je končalo življenje že marsikaterega pisma ... Bog jih blagoslovi! Ljudje radi poudarjajo, da se ogenj neverjetno hitro širi. Da mu je skoraj nemogoče ubežati. Da pogoltno vse, kar mu pride naproti. Pa vendar, ko se je ogenj vse bolj in bolj širil, razdajal, plazil, kotalil in spotikal, je moja iskra počasi ugašala. Kmalu bi tudi povsem ugasnila, če se ne bi iznenada iznad sajastih plamenov vame nasmehnila pojava mladega rdečelasega dekleta. Previdno me je otipala in me nežno poljubila. Počistila je moje prašno tetovirano telo in si me natančno ogledala z gorečo iskrico v očeh. „Dragi Mir ...“ je zapisala.

Besede, ki so sledile, so se mi za zmeraj vtisnile v moje globoko papirnato srce. Stalile so se v kri, ki še danes izvira na začetku besede **mladost**, ki se še danes pretaka med vrsticam tega že večkrat odpisanega pisma, ki še danes ponosno namaka nesrečne besede v srečo in up. Up v življenje, v naslednji dan, v vas ... V ogenj nekega očesa, ki se veličastno dviga nad zapuščeno gozdno pot in ga v nesvobodo klešči le še zadnja, morda celo najbolj mokra in najtrdovratnejša luža. Tista luža, ki ti poskuša izvleči možgane skozi očesne jamice, tista, ki jih poskuša zmleti v kašo, tista, ki je ne zanima, kakšne teksture so in kakšni so na otip!

Zato naj se še enkrat predstavim ... Sem pismo, izum (iz) besed in papirja. Hrepenim po dotikih in sveže pečenih besedah. Tisti, ki me pišejo, pravijo, da se skrivnost, ki bo izsušila vse luže tega mokrega sveta, pravzaprav skriva nekje globoko v meni, da boš nekoč, morda že jutri, ko me dostavijo k tebi, hodil z menoj po dežju in si mislil: „Pismo rosn, prav imaš!“

Zato me prosim piši in piši vrstnikom, naj me pišejo, tvoje pismo.

Izdiih ...